XX. VICESIMO & quarto ætatis suæ anno, vt supra dictum est, vir sanctus militiæ se dedit, & octo annis in ea ferocitate & vanitate permansit: porrò quindecim annis in solitudine vitam Deo placentem duxit. Elapso vero post obitum eius anni circulo, cùm soror eius vnà cum religiosis presbyteris corpus sacrum decentius collocare vellet, idem corpus omnino integrum & incorruptum, dormienti quam mortuo similius, inuentum est. Brachia enim & digiti ita flecti & duci poterant, quasi humores agente spiritu per venas excurrerent, neruique eius ex morte nihil pristini vigoris & viuacitatis amisissent. Vestes quoque omnes, quibus fuerat inuolutus, prorsus inuiolatæ, pristino candore nitebant. Corpus autem super terram in tumulo cum magna exultatione repositum est. Audito vero obitu sancti viri, Ethelbaldus exul nimio dolore correptus, cum multis lachrymis venit ad sepulcrum viri Dei, dicens: O mi pater, ego infelix exul quo ibo? quid faciam? quo me vertam? Nunc demum me verè exulem & miserum agnosco. Ne deseras pater Guthlace hunc desertum, hunc exulem & abiectum, filium doloris, vagum & profugum, expositum periculis & tormentis: His & multis aliis cum gemitu & planctu dictis, cum iam bona pars noctis abscessisset, vidit oratorium circunfusi luminis splendore mirabiliter irradiatum, beatumque Guthlacum cælestis claritate fulgentem, & hæc verba ipsi dicentem: Fili carissime, Dominus te respexit: confide & confortare, quia intra biennium labores tui finem habebunt, recuperabisque cum honore & gloria regnum tuum. Cumque vir sanctus longitudinem dierum, vitæ extremum terminum & alia euentura illi quasi digito indicâsset, illeque signum expeteret, addidit sanctus: Signum hoc & indicium tibi sit, quod die crastino ante horam tertiam habitatores huius loci præter spem magna alimentorum copia gaudebunt. Id cum Ethelbaldus impletum videret, animum prius vacillantem, spe & fiducia confirmauit. Nec mora: Deus persecutorem eius tulit è medio, hostes illius profligauit, & ante biennij finem regia illi dignitas & potestas integre est restituta.

Corpus eius post obitum integrum inuẽtum.

S. Guthlacus apparet Ethelbaldo.

XXI COEPIT autem locus, vbi conditus est B. Guthlacus, innumeris coruscare miraculis. Quotquot enim in fide Christi & erga sanctum confessorem reuerentia in suis necessitatibus remedia poposcerunt, non sunt voto fraudati suo. Concessit autem Ethelbaldus rex, sicut viuenti Guthlaco promiserat, vt eius insulæ absoluta, libera & tranquilla possessione sancti viri successores fruerentur. Adiecit vero etiam regia munificentia, vt iure perpetuo & inconcussa possessione obtinerent quinque milliaria regionis illius ad Orientem, id est, vsque ad fossam, quæ vocatur Asendyck, & tria ad Occidentem, itemque quinque ad Austrum, & ad Aquilonem totidem. Atque loca hæc omnia ab omni exactione & consuetudine seculari prorsus exemit, plenamque in omnibus libertatem sigillo regali in episcoporum & procerum præsentia confirmauit. Et quia locus erat palustris & minime solida humus, nec lateritiarum structurarum molem sustinere posset, ingentes palos quernos in humum adigi iussit, terramque solidam à nouem milliaribus nauigio aduehendam curauit: atque ita fundamento vsus materiato, ecclesiam inchoauit, & monachorum conuentum instituit, locumque augens beneficiis, ædificiis & ornamentis, vsque ad diem obitûs sui ab illius cœnobij veneratione, defensione & promotione non cessauit. Floruit S. Guthlacus circa annum salutis septingentesimum & sextum.

Miracula ad sepulcrũ eius.

Ethelbaldus rex cõstruit monasterium.

VITA S. GODEBERTÆ VIRGINIS, PER F. LAVR. SVR. VM EX MS. CODICE STYLO SVO DESCRIPTA.

AN. 640.

Authoris nomen nescitur, sed est fidedignus.

IEM hunc insignem egregiæ virginis Godebertæ, fratres charissimi, solenniter celebraturi, eam cui sacrata est, ita vt par est, obnixè deprecemur, vt quicquid in eius laudem dixerimus, id ipsa impetrante, cedat in gloriam Dei. Pro certo enim habendum est, eos qui sanctos Dei quoquo modo venerantur, hocipso Dei maiestatem, cuius gratia tam sunt veneratione digni, non mediocri honore afficere. Ad eius gloriam paucis explicemus, insignis hæc virgo vbi nata sit, quemadmodum Deo in hac vita seruierit, quæ per eam Deus effecerit miracula, & quo fine decesserit ex hoc mundo.

II. APRIL Præfatiũcula.

Honor sanctorum redundat in Deum.

I. NATA est virgo Godeberta ex parentibus Christianis in pago Ambianensi. Cumque baptizata esset & creuisset, sanctæ fidei institutiones vndecunque poterat libenter excipiebat, & reuerenter exequebatur. Sentiens autem se mortis conditioni obnoxiam, etiam in tenera ætate sanctæ crucis signo se communiebat, sanctorumque precibus noctu diuque sese humilimè commendabat: lasciuarum adolescentularum vitabat conuentus, probis & honestis libenter se adiungebat, easque studiosè imitabatur. Audierat enim corrumpi bonos mores colloquiis prauis, & cum sanctis fieri nos sanctos, cum peruersis peruerti.

Patria S. Godebertę.

1 Cor 15. Psal 17.

II. PORRO à parentibus accurate educata, cum ad nubiles peruenisset annos, permulti nobiles eam ex nobilibus nobiliter natam sibi sponsam expetebant. Parentes autem eius cum essent regis beneficarij, non audebant inconsulto rege cuiquam eam in matrimonium collocare. Cum autem apud regem Clotarium hæc res ageretur, omnesque ad regis voluntatem animis intenderent, in medium illorum non sine nutu Dei beatus Eligius se ingessit, & virginem illam aureo suo annulo tanquam arrhabone Christo sponsam coram rege & parentibus eius fidentissime despondit & dedicauit. Ecce autem ineffabilem sancti Spiritus gratiam. Confestim puella, diuino iam, vt post patuit, amore grauida, spreta omni carnis voluptate, posthabita sobolis propagatione, calcatis vitæ puellaris illecebris, regi & parentibus constanter valefecit, seque beatissimo præsuli Eligio Christo consecrandam grato animo commendauit. Regebat tum ille vir sanctissimus Nouiomensem ecclesiam, eiusque doctrina & exemplis multi ab errore conuersi, abiecto dæmonum cultu, fidem catholicam gratulabundi complectebantur. Eum igitur Godeberta spiritalem sibi patrem eligens, coram rege & principibus parentum persuasiones liberrime reiecit, & eum absque vlla mora secuta est. Ea autem res tam inopinata omnibus stuporem attulit: porro eius pater illachrymans, amanter eam contemplabatur: rex Clotarius videns tam subitam nuptiarum mutationem, non parum admirabatur diuinæ potentiæ virtutem. Vt autem virginis illius precibus apud Dominum adiuuaretur, promptam animi eius deuotionem primus ipse regia munificentia confirmare volens, assentientibus illis, qui aderant, cum oratorio S. Georgij, quod Nouiomi habebat, suum ei dedit palatium, addens duas villas ex fisco regali cum duodecim fœminis, quæ illius regimine continerentur.

Christo desponderur.

S. Eligij encomion.

Clotarius rex plurima largitur S. Godebertę. Vide Bar. ad an. 615.

III. ITAQVE conuenientes in eo oratorio, quod erat in Nouiomensis oppidi suburbiis, die ac nocte Deo indefessis animis seruiebant: & ipsa quidem Godeberta virgo, è sancto Eligio edocta, cum ipsa commorantes non verbis tantum, sed etiam multiuariis vertutum exemplis instituebat. Hominum enim secularium consortia deuitans, biduana & triduana continuabat ieiunia, esurientibus cibum, sitientibus potum, nudis vestimẽta, cum ipsa interim his omnibus indigeret, studiosè ministrabat: pernox in precibus, pro omnium salute assiduè Dominum deprecabatur his & id genus aliis exercitiis gratum se Domino holocaustum quotidie immolans. Tantam vero eius constantiam pius Dominus considerans, virtutem eius & animi deuotionem omnibus palam declarare voluit. Crebra nanque propter eius preces efficiebat miracula, cæcis visum, claudis gressum, paralyticis sanitatem restituens: quodque his maius est, eius exhortationibus non raro infideles ad fidem traducens.

Virtutes S. Godebertę.

Miracula.

IV. ACCIDIT aliquando, vt propter populi peccata apud Nouiomenses pestis sęuissima grassaretur. Fugiebant autem, quicunque poterant. Porro maxima parte subtractis habitatoribus, vacuæ in vrbe domus non paucæ relictæ erant, & quod est miserabilius, cunctis eam luem formidantibus, inhumata mortuorum corpora proiiciebantur. Si quis enim aliquem sepeliret, mox ipse sepeliendus efferabatur. In tanta ergo vrbis eius vastitate & calamitate, beata Godeberta ciuium miserata dolores, triduanum eos suscipere ieiunium admonuit, in preces quoque cum lachrymis incumbere, præstare eleemosynas, vt Domini indignatio ab eis auerteretur. Proponebat eis salutarem Niniuitarum pœnitentiam, quod cinere & cilicio, precibus & ieiuniis se affligentes, diuinæ maledictionis iam ceruicibus illorum impendentem sententiam amouissent. Proponebat item exempla Dauidis, Petri Apostoli, Mariæ peccatricis, & latronis in cruce, vt lachrymis pœnitentiæ Deum sibi conciliarint. His sermonibus virginis animati ciues cum ingenti deuotione triduanum illud suscepêre ieiunium, moxque meritis & intercessionibus eius pestem illam à se depulerunt.

Ione 3.

Sæuissima pestis sopitur.

V. PAVCIS post diebus sancta virgo ob nimiam teneri corpusculi macerationem in molestissimum morbum incidit. Solet non raro accidere, vt qui solitam victûs rationem mutant, vel lenta tabe consumantur, vel subito corrumpantur. Iacebat ergo virgo in lectulo, sed toto mentis desiderio Dominum suspirabat: graui quidem corpore, at mente alacris, in Dei laudibus iugiter perseuerabat. Accidit tum, vt apud summam beatissimæ Mariæ virginis ædem inopinatum erumperet incendium, & eius repentino discursu totius ecclesiæ ornamenta omnia absumerentur, flammaque longe lateque peruagata, omnia voraret. Cumque vim eius ferre nemo posset, omnes fuga sibi consulebant, beatissimæ Mariæ principalem ædem Deo committentes. Perturbata hoc nuncio virgo Godeberta, tametsi decumbebat grauissimè, at tamen iussit se in sede efferri, & sæuientibus flammis fidenter opponi. Deposita igitur in ipsa penè flammarum voragine, cum multi iam eius vitam desperarent, sanctæ Crucis signum, quod cunctis in periculis saluberrimum nouerat, fidentissimè opposuit, & statim ignis extinctus est.

S. Crucis signo profligat incendium.

VI. CÆCA quædam, Transirica nomine, ad sanctam virginem accessit, orans, vt pia eius intercessione amissum ab infantia lumen ipsi restitueretur. Ea igitur flente & orante Godebertam, virgo sancta, cum prius rogâsset Dominum, oculis eius imposuit manum suam crucisque signo leniter expresso, obtinuit ei id quod petebat. Illa vero non solum corporis sed etiam animi lumine recuperato, toto vitæ suæ tempore permansit apud Godebertam. Sed quemadmodum hæc pro deuotione recepit lumen, ita Vulgudis quædam pro inobedientia à beata Godeberta perpetua cæcitate mulctata est. Cum enim Deo se in sanctæ Godebertæ monasterio Vulgudis hæc deuouisset, valde erat impatiens, cõtentiosè & irreuerenter se gerens erga alias. Sæpius autem castigata à sancta virgine, etiam aduersùs ipsam tumultuare & rixari non ferebatur, turpia nimis & maledica coram ipsa verba euomens. Cernens ergo Godeberta corrigi illam non posse, sed semper obstrepere atque calcitrare, die quodam in eius turpia vomentis faciem admodum commota expuit, & confestim illa oculorum orbata luce, quoad vixit, cæca permansit.

Cęcæ visũ impetrat.

VII. HIS atque aliis miraculis virgo iam vbique celeberrima habebatur, atque etiam ex lõginquis regionibus multi ad eam ægri confluebant, quibus ipsa suis precibus à Domino sanitatem impetrabat. Potest autem intelligi ex iis, quæ comperta sunt, sanctæ virginis miraculis, multa alia eam perpetrâsse, quæ in obliuionem abierunt. Tandem videns Dominus animum eius in sanctæ religionis proposito firmum & immotum, ne quâ malitia mutaret cor eius, de terrestribus ad cælestia eam euocauit, & de labore transtulit ad requiem sempiternam, vbi iam cum sanctis virginibus fruitur cælestis paradisi amœnitate, & pro nostris peccatis, coniuncta Deo, absque intermissione Dominum deprecatur. Humatum est corpus eius tertio Idus Aprilis in beati Georgij oratorio, in æde, quæ nunc sanctorum Apostolorum dicitur, vbi etiam corpus sancti Mommoleni, eiusdem vrbis Episcopi, honorificè conditum est. Multa illic eius intercessione malè valentibus & egenis præstantur beneficia ad laudem & gloriam nominis Dei, cuius honor & imperium durat per infinita secula, Amen.

Eius multa miracula.

Abit in cælos.

VIII. NE quis vero dubitet virginem sanctissimam cælesti remuneratione affectam, quædam ad eius monumentum declarata miracula huc adscribemus. Agildrudis quædam ab infantia cæca, vbi audiuit celeberrimam Godebertæ famam, non sine multa difficultate Nouiomum venit: cumque ingressa esset oratorium, vbi virgo quiescebat, petiit se ad eius sepulcrum perduci. Ibi tum cum multis lachrymis & gemitibus orans humi prostrata, sanctæ virginis precibus lumen recepit, atque eodem loco cum aliis monasticam duxit vitam; hoc ipso declarans, se etiam mentis oculis cæleste hausisse lumen. Audemia paralysi dissoluta, ex pago Rangia eo deportata, suis pedibus domum rediit incolumis. Gislegardis item cæca à primis ætatis initiis, Godebertæ precibus solis huius lucem aspexit, destillante ab eius oculis albugine, quæ ab incunabulis eos obsederat. Imperia quoque (sic enim fœmina vocabatur) toto fere corpore præmortua, in lectulo tanquam abortus iacebat. Vbi fama vulgante didicit miracula quæ à Godeberta fiebant, petiit se ad eius tumulum adduci. Eo perlata, & iuxta sepulcrum deposita, instanter petiit à Domino per eam sibi subueniri. Erumpebant à pectore suspiria, ab oculis lachrymæ, ab ore non tam verba, quæ formare perfecte non poterat, quam vlulatus. Et eccè repente euanescit paralysis, vident oculi, patescunt aures, lingua laxatur in voces, abit domum incolumis Imperia, gratias agens Deo & sanctæ virgini Godebertæ:

Miracula ad sepulcrũ eius.

Cæca recipit lumen.

IX. IAM vero redibat anniuersarius migrationis eius dies: nec dici satis potest, qua exultatione à fidelibus exceptus, qua deuotione celebratus sit. Videre licebat vndique concurrentem turbam promiscui sexûs, clericos, monachos, virgines vno animi parique consensu sanctæ virginis concelebrare memoriam. Peracto autem solenni Missarum officio, post multiplices Deo & sanctæ Godebertæ redditas gratiarum actiones, omnes abscedunt, custodes quoque templi, omnibus fere extinctis luminaribus, clausisque ostiis, cibum sumpturi domum se conferunt. A prandio cõplures, vt gratias agant, redeunt ad templum, aperiunt fores, & ecce lampades & cereos, quos extinxerant, diuinitus accensos conspiciunt. Erumpunt omnes in laudem Dei, concurrunt ad sanctæ virginis oratoriũ, vna cernitur omniũ deuotio & ingens gaudium pro tam stupendo miraculo. Adiungitur aliud præclarius. Lampades enim & cerei sic accensi absq; aliqua olei vel ceræ diminutione septem inde sequentibus diebus, teste omni populo illo, mirabiliter arserunt. Curatus est ab eadem virgine etiam Gregorius paralyticus, penè iam exanimis: curatus est Harneus cæcus: facta sunt alia permulta miracula. Nos iam, dilectissimi, in vera confessione & minimè simulata pœnitentia, multisq; precibus faciem Domini præueniamus, vt virginis huius sanctissimæ meritis perueniamus ad vitam sempiternam: præstante Domino nostro Iesu Christo, qui viuit & regnat in secula seculorum. Amen.

Celebratur anniuersarius dies eius.

Insigne miraculum.

Item aliud.

S. SA-

S. SABÆ GOTTHI VITA ET MARTYRIVM, CONSCRIPTA AB ECCLESIA GOTTHIÆ. HABETVR autem in Simeone Mataphraste.

AN. 350.

I. ECCLESIA Dei, quę est in Gotthia, Ecclesię Dei, quæ est in Cappadocia, & omnibus Ecclesię Catholicę Christianis, vbique gentium habitantibus, misericordia, pax & charitas Dei patris & Domini nostri Iesu Christi impleatur. Quod à beato Petro dictum est: In omni gente, qui timet Deum & operatur iustitiam, acceptus est ei: nunc etiam verum esse declaratur. Hoc enim in beato Saba confirmatum est, qui est martyr Dei & Domini nostri Iesu Christi. Cum enim genere Gotthus esset, & in Gotthia in medio generationis prauæ atque peruersæ vitam ageret, ita viros imitatus est sanctos, & cum ipsis omni genere virtutum Christum coluit, vt in mundo tanquam stella fulgeret. Iam inde enim ab ipsa infantia Domini nostri Iesu Christi religionem complexus, eam virtutem perfectam existimauit, vt in filij Dei cognitione in virum perfectum euaderet. Verum quia diligentibus Deum omnia cooperantur in bonum, strenuè aduersus hostem pugnans, & huius vitæ malis superior existens, atque pacem cum omnibus habens, ad supernæ vocationis brauium peruenit.

12. APRIL. *Actor. 10.* Genus S. Sabæ. *Rom. 8.*

II. MEMORIÆ igitur & ædificationis piorum gratia, nos, posteaquam is in Domino conquieuit, tacere & quiescere nequaquam permittimur: sed ad præclara ipius facta conscribenda impellimur. Fuit enim fide rectus, religiosus, ad obediendum in omni iustitia promptus, mitis, imperitus sermone, non autem scientia, cum omnibus pacificus, pro veritate loquens, os idololatris obstruens: non superbus, sed (quod humiles decet) subiectus: quietus non autem petulans in loquendo: ad omne opus bonum propensissimus: psallens in Ecclesia, eiusque magnam curam gerens: pecuniam possessionesque despiciens, nisi quatenus necessitas exigebat: sobrius, omnibus in rebus continens, à fœminarum abhorrens consuetudine, precationibus & ieiuniis quotidiè incumbens, ab inani gloria alienus, omnes ad rectè viuendum incitans, quæ ex virtute atque officio sunt, exequens, fugiensque contraria: integram denique fidem, quæ per dilectionem operatur, obseruans, ac nunquam desinens in Domino cum libertate loqui. Neque enim semel, sed sæpè, antequam pro fide martyrio coronaretur, re ipsa seipsum veræ pietatis acerrimum defensorem ostendit.

Viri sancti virtutes & exercitia. *Gal 5.*

III. CVM enim Gotthiæ principes & magistratus cœpissent Christianos homines insectari, & cogere vt ederent ea, quæ essent idolis immolata, & Gentiles quidam consilium illud inissent, vt Christianis propinquis suis pro immolatis, quæ immolata non essent, proponerent, quô propinquos suos seruarẽt, persecutoresque deciperent: re cognita, beatus Sabas non solum ipse comedere cibos vetitos recusauit, sed in medium prodiens, protestatus est omnibus: Si quis, inquiens, ex carnibus illis comederit, Christianus esse non potest. Atque ita cauit, ne omnes in diaboli laqueum inciderent. Hac de causa, qui fraudem hanc moliebantur, eum ex illo vico expulerunt: sed postea reuocarunt. Cæterum cum rursus mota esset persecutio, quidam ex eiusdem vici gentilibus victimas dæmonibus offerentes, iure iurando volebant, affirmare, neminem in vico suo Christianum hominem reperiri. Verum Sabas cum fiducia iterum in medium prodiens, & ad consessum illorum accedens: Nemo, inquit, pro me iuret: ego enim Christianus sum. Denique, instante prosecutore, prædicti Gentiles, celatis propinquis suis, iurârunt, non esse in vico suo, nisi vnum Christianum. Quo audito, Princeps iniquitatis iussit, vnum illum (hic autem erat beatus Sabas) adduci. Et cum esset adductus, ex iis, qui circunstabant, quæsiuit, quid ille haberet in bonis. Cumque respondissent, nihil amplius, quam id, quo erat indutus, contempsit eum vir iniquus: Neque prodesse, qui eiusmodi est, inquiens, nec obesse potest. Atque ita locutus, iussit eum extrudi.

Synceritas sancti viri. Mortis & pœnarum contẽptus. Contemnitur à iudice propter paupertatẽ.

IV. POST autem cum ingens rursum in Gotthia à peccatoribus persecutio moueretur & sanctus Paschæ dies appropinquaret, ad aliud oppidum voluit proficisci, vt cum Guttica Presbytero sanctum illum diem celebraret. Sed iter facienti vir illi magnus, ad spectu que splendido apparuit, & dixit ei: Reuertere, & vade ad Sansalam presbyterum. Sabas autem respondit: Abest, inquiens, Sansalas. Fugerat enim propter persecutionem & in Romania commorabatur: sed tunc propter diem Paschæ domum redierat. Quamobrem Sabas, cum eius reditum ignoraret, ita responderat, & ad Gutticam presbyterum ire contendebat. Verum cum mandato illius magni viri à se conspecti parere nollet, repentè cum serenum tunc esset, magna nimis copia terræ faciem sic occupauit, vt iter intercluderetur, & Sabas progredi non posset. Intellexit igitur se Dei voluntate ab itinere prohiberi, iubentis, vt ad Sansalam presbyterum se conferret. Quare Deo gratias agens, reuersus est: & cum gaudio Sansalam conueniens, narrauit ei & aliis compluribus id quod in via perspexerat. Simul igitur Paschæ diem celebrarunt. Cæterum tertia post celebrationem noctè ecce ex impiorum decreto Atharidus, Rhotesti reguli filius, cum magna impiorum latronum manu in pagum irruit: & cum domi suæ Presbyterum dormientem offendisset, eum vinciri iussit simul cum Saba, quem è lectulo nudum sustulerant. Ac Ptesbyterum quidem in curru collocârunt: Sabam autem nudum vt erat genitus, per spinas, quas repente inciderant, pertraxerunt comprimentes eum, & fustibus ac flagellis verberantes: adeò erant aduersus Dei seruos immites ac sæui.

Rapitur nudus è lectulo, & diu affligitur.

V. SED hostium crudelitas viri iusti patientiam ac fidem exercuit. Cum enim dies aduenisset, in Domino glorians, persecutores suos allocutus est ad hunc modum: Nonne me per loca aspera & spinosa nudum & sine calceis pertraxistis? Cernite, an pedes mei læsi sint: vtrum in corpore meo appareant verberum signa, quæ mihi inflixistis. Videntes illi nullum in eius carne vestigium extare crudelitatis suæ, sublatum axem super humeros eius imposuerunt. & ad extremas axis partes manus ipsius extenderunt, pedesque similiter ad alterum axem alligârunt: & denique super axes ipsum proiicientes, vt humi supinus iaceret, effecerunt: nec prius eum torquere desiterunt, quàm maxima noctis pars præteriisset. Verum, ministris dormientibus, mulier accessit, & soluit eum. Nocte enim excitata fuerat, vt domesticis cibum pararet. Ille vero solutus, eodem in loco manſit intrepidus cum muliere, & eam adiuuabat. Sed posteaquam illuxit, re cognita, crudelis Atharidus manus eius vinciri iussit, eumque ad trabem domûs suspendi. Nec multo post venerũt quidam ab Atharido missi, & cibos idolis immolatos attulerunt, sic Presbyterum & Sabam allo-quentes: Hæc vobis magnus Atharidus mittit, vt comedatis, & animas vestras à morte liberetis. Hæc nos, respondit Presbyter, non edimus neque enim nobis licet. Quamobrem Atharidum cohortamini, vt nos potius iubebat crucifigi, aut alio genere mortis interfici. Beatus autem Sabas: Quis, inquit, hæc misit? Responderunt: Dominus Atharidus. Vnus, inquit Sabas, est Dominus Deus, qui in cælis est. Impuri & profani sunt isti perditionis cibi, quemadmodum & Atharidus ipse, à quo missi sunt. Ita loquente Saba, vnus è seruis Atharidi ira infl immatus, vas in sancti viri pectus cõiecit tanto cum impetu, vt omnes, qui aderant, crederent eum statim interiturum. Verum ille pietatis studio vulneris dolorem superans: Nunc, inquit, minister, arbitraris ictu me tuo sustulisse? Sed ita habeto, me adeo non doluisse, vt mihi videatis lanæ vellus in me coniecisse. Cuius rei perspicuum illud indicium fuit, quod nec exclamauit, neque, vt in dolore fieri solet, ingemuit, neque vllum in eius corpore plagæ vestigium apparuit.

Crudele supplicium. Item aliudẽ Non sentit dolorem.

VI. TVNC, his omnibus cognitis, Atharidus eum iussit interfici: & iniquitatis ministri, dimisso Sansala presbytero,